

Дев'ятого червневого дня 2021 року у вічність від нас пішов Василь Басараба. Рука не піднімається писати ці рядки у вже минулому часі. Він був настільки надійним і щирим другом, настільки порядною людиною, настільки талановитим поетом, що, здається, таких не буває. А він був... Був...

Це його рядки. Ніби про сьогоднішній страшний день:

"Перелетіли свята на будень, вечори перейшли у ніч.

Ти повернешся. та не будеш золотіти більше мені.

У саду, де тривожно й голо, де від інею сива трава,

вже не буде твій тихий голос розквітати в отих словах...

Повний місяць хмарині плечі світлом вкатував золотим.

В чорний вечір твоєї втечі, втечі в інші світи".

Ще кілька днів тому спілкувалися з ним по телефону. Відчувалося, що розмовляти Василю вже було важкувато. Та все ж він подякував обласній організації Національної спілки журналістів України, в лавах якої був з 1976 року, за надану фінансову допомогу на лікування. Ми всі щиро сподівалися: Василь таки вирветься з лабет тяжкої хвороби, повернеться, як то кажуть, у стрій. Не судилося...Що ж, видно у Господньому раю теж потрібні такі непересічні особистості, якою завжди був Василь Наумович.

Споживай з миром, друже і колего по перу. Нехай свята земля буде тобі пухом. Доки живемо – пам'ятатимемо!

Секретаріат Рівненської обласної організації

Національної спілки журналістів України.